

Lebo Pánove oči pozerajú po celej zemi, aby posilnili tých, čo sú mu zo srdca oddaní (2Krn 16,9)

Dobré veci často vznikajú v skrytosti, jednoduchosti, pokore, ťažkostiach a odovzdanosti. Takto to bolo s Annou Elkánovou (1 Sam 1), takto to bolo so Svätou rodinou a mnohými ďalšími mužmi a ženami. Boh odpovedal na ich modlitby, dotkol sa ich na veľmi osobnej úrovni a vstúpil aktívne a zjavne do ich životov. Kto by toto nechcel? Dobrá správa je, že to nie je len pre pár vyvolených. „Lebo Pánove oči pozerajú po celej zemi, aby posilnili tých, čo sú mu zo srdca oddaní (2Krn 16,9).“

Kľúčom je tu úplné odovzdanie sa. Kanadský kňaz Bob Bedard píše ([pozrite náš spravodaj č. 4 na tomto linku alebo na modlitbyotcov.sk](#), str. 4-6), že pri úplnom odovzdaní dávam Bohu povolenie, že môže vstúpiť do môjho života - hovorím mu áno na všetko, čo bude odo mňa chcieť a to skôr než budem vedieť o čo ide. Jednoducho mu dôverujem ako dieťa otcovi. Zabudnem na svoje plány, aby Boh mohol rozbehnúť svoj plán. Takto sa modlím a trpezlivo čakám, čo sa bude diať. A keď spozorujem, že Pán začal konať, vtedy sa k nemu treba pridať.

Bedardovo odovzdanie sa viedlo k dramatickému obráteniu jeho mŕtvej farnosti a vzniku nového rehoľného spoločenstva. Odvtedy o tom hovoril mnohým ľuďom, povzbudzoval ich, aby to aj oni skúsili. Výsledky boli rôzne. Jeden mladý muž sa veľmi nadchol, ale potom si to rozmyslel - povedal, že je ochotný urobiť čokoľvek čo bude Boh od neho chcieť okrem kňazstva. Takto to ale nefunguje, to nie je úplné odovzdanie. Iný mladý muž sa naopak najskôr zdráhal, bál sa, ale keď mu Bedard povedal, že nemá čo stratiť, nechal sa presvedčiť. Stretli sa o pár mesiacov a Bedardovi bolo pri prvom pohľade jasné, že sa niečo stalo. Pozrel mužovi do očí a ten ticho prikývol: "Už viem."

Bohatý mládenec z evanjelia (Lk 18,18-23) zachovával všetko predpísané od mladosti, ale cítil, že niečo tomu ešte chýba, že je ešte niečo viac. Pýtal sa správnu otázku na správnej adrese. Odpoveď bola 'Daj mi všetko'. Aj tento mládenec zaváhal. Pravdepodobne ďalej zachovával prikázania, ale prišiel o tichý úžas zo živej Pánovej prítomnosti, ktorou Boh posilňuje tých, ktorí sú mu zo srdca oddaní.

Úplné odovzdanie sa je podstatou spirituality Modlitieb otcov. Je šesť týždňov od národného stretnutia v Badíne a stále cítim radosť z toho, čo sme tam prežili a vďačnosť a spomínaný tichý úžas z Jeho prítomnosti. A naberám odvahu napísať: Velebí moja duša Pána, lebo veľké veci nám urobil ten, ktorý je mocný, a sväté je jeho meno.

Ivan

Téma stretnutia v Badíne: "Kto z vás teda patrí k všetkému jeho ľudu, nech je s ním jeho Boh a nech ide do Jeruzalema, ktorý je v Judei, a nech buduje dom Pána, Boha Izraela." (Ezd 1,3)

Každý z nás si uvedomuje, že chce po sebe niečo dobré zanechať mladšej generácii. Niektorí sa venujú športu a vedie k tomu svoje deti, ďalší sa venujú kresleniu alebo spevu pre farské spoločenstvo, iní pomáhajú chudobným alebo sociálne slabším občanom rôznou formou. Vo všetkých našich činnostiach, ktoré konáme pre druhých sme nahraditeľní. Iní ľudia nás v tom môžu nahradiť. V jednej činnosti sme ale nenahraditeľní – vo vzťahu k živému Bohu. Ak na tom nebudeme celý život pracovať, nikto iný nemôže túto činnosť nahradiť. Je dobré viesť seba samého k Bohu cez pravidelnú modlitbu ráno a večer, čítanie Sv. Písma a duchovnej literatúry, pristupovanie k sviatostiam, cez modliace sa spoločenstvo. Viesť k tomu aj svoju rodinu a blízkych.

Téma celoslovenského stretnutia v Badíne bola obnoviť svoj vzťah k Bohu prehĺbením sa vo viere, nádeji a láske. Podobne ako sa Izraeliti venovali viac Bohu keď obnovovali nielen svoje domy, ale aj Jeruzalemský chrám. Nemali to ľahké. Museli opustiť svoje istoty v Perzii a ísť do zničeného mesta Jeruzalem. Keď ich Boh pozval, s nadšením opustili svoju krajinu kde žili už mnoho rokov a išli.

Podobne i my máme svoje staré chodníčky, „istoty“ a aj nás Boh volá ísť hlbšie za ním. Počúvať jeho hlas a nechať sa viesť Duchom Svätým. Otec biskup M. Chovanec povedal o Izraelitoch, že boli odvážni, veľkorysí a skromní. Sú to vlastnosti zrelého muža. O odvahe nám hovoria mnohé časti Sv. Písma, napr. [kniha](#) Sirachovcova 2: „Dôveruj v Boha a on ťa vyslobodí, urob priamou svoju cestu a dúfaj v neho! Zachovaj si bázeň pred ním a vydrž v nej do staroby!“ Koľkokrát nám chýbala odvaha k dobrému skutku, alebo odvaha vytrvalosti v dobrom. Niekedy sme sa spoliehali na seba a svoje sily. Biblia nás učí, že máme dôverovať Bohu. On nám dá potrebnú silu na každý dobrý skutok. Keď odovzdávame naše životy, vzťahy a priateľov Bohu, vtedy Boh koná v nás, mení nás, dáva novú vášeň pre neho.

Dôležité je nestratiť bázeň, (tému, ktorú sme rozoberali pred niekoľkými rokmi) aby sme si vážili to, že Boh k nám hovorí, že si nás vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske. Boh dennodenne bojuje o našu pozornosť a našu lásku ako o tom často hovoria na seminári Otcovo Srdce Vickí a Robert de Hoxar. Mnohí proroci nemali odvalu ísť za Bohom. Ich slabosť nebola pre Boha prekážka. Dôležité bolo, že mali pokorné srdce, aby Boh v nich mohol konať veľké veci. Spomeňme si na Izaiáša, Jeremiáša a mnohých ďalších.

Svedectvá Michala Libanta o väznoch v nás zanechali hlbokú stopu. Nech nás ich životné príbehy pozvú k väčšej odvahe konať dobro a nebáť sa.
Marián Libič

Obzretie za stretnutím v Badíne

Tento rok sa nás stretlo v Badíne cez 100 otcov, ktorí sa rozhodli obetovať tento pekný jesenný víkend, opustili domy, ženy, deti, koničky a chceli sa na chvíľku stíšiť a byť s naším Pánom. Opäť sme mohli zažívať ten nezaslúžený dar a milosť byť s Pánom a s bratmi a spoločne sme sa mohli povzbudiť a načerpať sily v spoločnej modlitbe. Každý deň sme mali svätú omšu, v noci celonočnú adoráciu, príhovory a svedectvá.

Celým stretnutím nás sprevádzali brat Gabriel a otec Marián Libič – náš duchovný správca. Mali sme vzácných hostí – v piatok mal svätú omšu otec Wieslaw Krzyszycha od Saletínov z Považskej Bystrice, večerný príhovor k téme stretnutia si pripravil otec Martin Šalomon z Nových Zámkov. V sobotu doobeda sa nám prihovril otec biskup Marián Chovanec vo svätej omši a tiež v príhovore k téme – vid' nižšie. V sobotu sme mali peknú krížovú cestu v nádhernej záhrade domu Xaver a potom sme sa zamysleli nad našou komunitou. Prihovorila sa nám národná koordinátorka MM Janka Pajanová – vid' príspevok nižšie, Ivan predstavil vznik MO a tiež sa prihovril duchovný otec MO Marián Libič a naši modlitebníci. Večer sme mali modlitbu MO a sľuby do MO.

Trošku rezonovalo to, že sa MO, MM a DV v poslednom čase málo stretávame. Keď ešte náš zakladateľ Maurice chodil na Slovensko na naše národné stretnutia, tak sme sa týždeň pred národným stretnutím stretli v Bratislave aj s Jankou Pajanovou a preberali komunitné veci a tiež sa spolu a za seba modlili. Toto by sme chceli teraz obnoviť a aspoň 1x do roka sa opäť stretnúť.

V nedeľu sme mali ďalšieho vzácneho hosťa – Michala Libanta zo spoločenstva Dismas. Na naše stretnutie pricestoval v nedeľu ráno so svojou manželkou a 2-mi malými deťmi tak, aby stihli svätú omšu o 7:00. Michal nám vypovedal svoje svedectvo o vzniku spoločenstva Dismas a ako sa rozvíja. Spomenul viacero príbehov väzňov, ako sa k nim postupne približuje a aké je to ťažké. Väzňov oslovuje najčastejšie osobne alebo cez listy, ktoré im sám píše. Napríklad jednému väzňovi písal 3 roky, kým ten pochopil, že to s ním Michal myslí vážne a odpovedal mu. Uviedol tiež zaujímavú štatistiku, podľa ktorej recidíva väzňov na Slovensku je až 70%, no recidíva väzňov zo spoločenstva Dismas je len okolo 2%.

Ešte raz sa nám prihovorila Janka Pajanová s témou Deti viery a stretnutie sme zakončili svedectvami účastníkov MO. Fotky, piesne a prednášky nám zaznamenával Jožko Škultéty a tento rok všetko nahral do google drive priestoru, z ktorého si ich môžete stiahnuť a šíriť len vo vašich skupinkách MO, prípadne aj MM:

https://drive.google.com/drive/folders/1P_4bP5nVENjQJhCqYRmQuDzBZXZC3B45

Ak by ste chceli sprístupniť fotky, videá zo starších ročníkov, ozvite sa Jožkovi Škultétymu na email dosk@dosk.sk. Petr

Príhovor o. biskupa Chovanca k téme národného stretnutia (krátené)

Jeruzalemský chrám úplne zničili vojská babylonského kráľa Nabuchodonozora v r. 586 pred Kristom. V dejinách Izraela sa začalo nové obdobie – babylonské otroctvo (2 Kr 25). Odvedty viac ako sedemdesiat rokov vyvolený národ Izrael nemal svätýňu. Stavba svätýne bola možná až po vydaní dekrétu perzského kráľa Kýra v r. 538 pr. Kristom. On dovolil návrat vyhnancom do Judei a v istom zmysle prikázal výstavbu svätýne.

Navrátilci vedení Zorobábelom zhromaždili potrebný materiál pomocou Sidončanov a Týrčanov. Toto umožnilo začať práce na pahorku Moria dva roky po príchode do vlasti (Ezd 3, 8). Bohužiaľ, zakrátko boli práce prerušené. Prvým dôvodom bolo nepriateľstvo Židov a Samaritánov. Navrátilci odmietli ich účasť na obnove svätýne. Samaritáni uctievali aj JHWH, ale nie ako jediného Boha, ale jedného z mnohých (2 Kr 17, 25-41). Tento fakt sa stal hlavným dôvodom odmietnutia ich pomoci pri výstavbe jeruzalemskej svätýne (t.j. neboli „celkom čistí“). Vyvolalo to pobúrenie Samaritánov a ničenie začatého diela (Ez 4, 4-5).

Druhou príčinou boli materiálne ťažkosti spojené so slabnúcim nadšením Júdejcov chrám stavať. Prešlo skoro 20 rokov, až činnosť prorokov Aggea (Ag 2, 1-9) a Zachariáša (Zach 4, 8-10) spôsobila, že okolo r. 520 pr. Kristom sa začal stavať druhý Jeruzalemský chrám, známy ako Zorobábelov; posvätený bol v r. 515 pr. Kristom (Ezd 6, 15-16). Ezdráš bol zbožný a vysoko vzdelaný židovský kňaz, ktorý žil v 5. stor. pr. Kristom. Pochádzal z veľkňazského (áronovského) rodu, žil v Babylone. V r. 458 odišla z Babylonu do Jeruzalema skupina zbožných mužov (spolu ich bolo 1775 s rodinami). Boli to kňazi, leviti a liturgickí speváci, ktorí prišli oživiť náboženský život v Palestíne. Náboženské oživenie Židov v 5. stor. pr. Kristom sa volá aj *Ezdrášova náboženská reforma*.

Aké poučenie plynie z tejto doby dejín spásy pre nás? Chrám, kostol predstavuje Cirkev; poľsky je to dokonca jedno slovo „kościół“. My sme novozákonný Boží ľud – Cirkev, kostol. Domácou cirkvou je rodina. Manžel, otec, je hlavou rodiny a je povoláný „stavať túto domácu cirkev“. Ako na to? Kto z vás by si neželal, aby jeho dom, rodina bol krásny a veriaci? Poučenie „na stavbu rodiny“ zo spisov kňaza Ezdráša je aj v tomto čase – podľa exegétov – trojaké:

Po prvé: Odvaha

Židia boli vyzvaní, aby opustili pohodlie Perzie a išli do skromnej a zničenej provincie. Treba mať odvahu začať; odvahu vyjsť z pohodlia. Odvahu založiť si vlastnú rodinu, opustiť „mama-hotel“. Mať odvahu treba nielen na fyzické „odpútanie sa“ z pohodlia, ktoré mužovi vytvárajú iní. Mať odvahu treba mať najmä na to vnútorné „odpútanie sa“ z príjemnosti hriechu, alebo nejakej obľúbenej závislosti, na zanechanie svojich veľkých (a neraz aj hriešnych) slabostí.

Po druhé: Veľkorysosť, veľkodušnosť

Židia pohrdli „nečistými“ Samaritánmi a nedovolili im pomáhať stavať Jeruzalemský chrám. Šalamún sa zachoval inak, veľkodušnejšie. Pozval aj pohanov na stavbu chrámu 1 Kr 5, 15-20. Veľkorysosť je vlastnosťou zreých mužov. Prejavovať sa musí nielen vo svetských záležitostiach, pri výchove detí, v práci s kolegami, ale aj v duchovných veciach (veď Boh je „veľký“). Kto nie je veľkodušný v náboženských veciach, stáva sa fundamentalistom. Fundamentalista je človek, ktorý najprv trápí (zožiera) sám seba – a potom všetkých okolo seba, lebo pripisuje príliš veľký význam nepodstatným veciam, čiže preceňuje maličkosti. V dnešnej dobe máme veľa príkladov: fundamentalisti vyčítajú svätému pápežovi Jánovi Pavlovi II. ekumenizmus; fundamentalisti vyčítajú pápežovi Benediktovi, že s úctou pobozkal Korán. Pápež František prijal v r. 2019 delegáciu ľudí – domorodcov z Južnej Ameriky aj s ich znakmi a prejavmi viery (bola tam aj soška tzv. Pachamamy). Keďže pápež nepohrdol – ani ľuďmi ani ich znakmi a prejavmi viery – fundamentalisti ho za to odsudzujú a nechcú spomínať ani jeho meno „ako pápeža“. Stredovekí protestanti tvrdohlavo učili, že duchovný úrad sa stráca hriechom. Katolícka cirkev učí inak: „Moc je z úradu. Úrad sa nestráca hriechom.“

Fundamentalisti vyčítajú slovenským biskupom, že už aj oni dovolili prijímať Eucharistiu na ruku. Na Slovensku pán Branislav Michalka, ako správca *Nadácie Slovakia Christiana*, nabáda veriacich katolíkov, aby neposlúchali legitímnych predstaviteľov Katolíckej cirkvi a odmietli uznať a prijať, že Eucharistiu – sväté prijímanie – možno na Slovensku dovoľene prijímať aj do úst aj do ruky, aj stojac aj kľáčiac. Nech by boli dôvody pána Michalku vyzývajúce k neposlušnosti voči cirkevnej autorite akokoľvek kryté rôznymi tvrdeniami (napr. Cirkev to nechcela, to chceli len protestanti), takého volanie k neposlušnosti vedie k trestuhodnej schizme. Faktom je: „*Pravá úcta k Eucharistii (ku Kristovmu sviatostnému telu) je len tá, ktorá si ctí Cirkev (Kristovo mystické telo) a jej zákonitých predstaviteľov.*“ Veriaci sa musia chrániť pred schizmou. To najdôležitejšie ohľadom svätého prijímania je, aby sa Eucharistia vždy prijímala do čistého a pripraveného srdca. Vnútorná dispozícia prijímajúceho človeka má pred Pánom Bohom vždy väčšiu cenu, ako nejaký vonkajší úkon (spojený s neposlušnosťou).

Po tretie: Skromnosť

Židia mysleli na bohatstvo prvého Šalamúnovho chrámu, na stavbu ktorého slávny kráľ Dávid pripravil takú materiálnu základňu, aká nemala v tej dobe páru (1 Krn 22, 7. 14-16). Prehnané nároky Židov ublížili, zastavili stavbu druhého chrámu. Manžel, otec, budovateľ rodinnej cirkvi má mať triezve nároky; má byť múdрым realitom. Teda: nebyť mamonárom, hmotárom, materialistom, hrabivcom, človekom, ktorý baží po zisku, resp. po uznaní po stálych chválach, chce byť centrom pozornosti a úspechu. Stále pozerat' a porovnávat' sa s druhými „Ten má viac ako ja!“, nie je dobré, ani pri prirodzených dobrách – dary, talenty, zdravie, peniaze – tým menej pri nadprirodzených dobrách (milosť, požehnanie, povolanie). To vedie len k závidi a pýche. Iba zdravé nároky vedú k rastu osobnosti (aj rodiny) nezdravé nároky deformujú ľudí aj vzťahy.

Záver biblického poučenia. Chrám, ktorý majú manželia/otcovia postaviť je „Cirkev“ v malom; je to domáca cirkev. Ide o peknú, kresťanskú rodinu. Poučení Božím slovom môžeme konštatovať, že pri budovaní takejto rodiny treba mať odvahu, veľkorysosť a skromnosť. Modliaci sa manžel/otec

pravidelne otvára svoje srdce mocnej – a neraz aj zázračnej – Božej milosti, s ktorou sa tieto požadované pekné vlastnosti dajú skôr získať a potom dlhodobo aj žiť.

Mons. Marián Chovanec

Svedectvo o Božej добрote a starostlivosti

Na 18. celonárodnom stretnutí Modlitieb otcov v Badíne od 29.9. do 1.10. 2023 som bol po troch rokoch (ktoré som strávil v službe - opatrovanie svokry, po odprevadení mojej mamy). V decembri som bol na preventívnej zdravotnej prehliadke. Mal som zvýšené PSA prostaty, tak ma poslali aj na urológiu. Tam som absolvoval postupne vyšetrenia, až do štádia, keď mi diagnostikovali rakovinu prostaty. Všetky procedúry trvali veľmi dlho. Zhruba po pol roku som sa mal rozhodnúť, či prijmem riešenie vyoperovať celú prostatu. Nemal som inú možnosť, tak som sa rozhodol, že to podstúpim. Najprv mi ponúkli termín november, tak som si v duchu hovoril: Jano, rakovina ťa zožerie skôr, ako ti naše zdravotníctvo pomôže. Ale Pán je láskavý a dostal som termín 22. august.

Tak som sa pripravoval na všetko. Mal som pred očami, ako mi priateľ Jožko odišiel na rakovinu, keď sme mali cca 30 rokov, potom ďalší priateľ Paľko, keď sme mali cca 40 rokov, potom Vierka, keď sme mali cca 50 a iný Jožko okolo 60-ty. Myslel som si, že je dobré pripraviť seba i rodinu na odchod. Posúvali mi termín operácie na trikrát. To mi už blikali všetky kontrolky. A v deň tretieho výročia odchodu mamy k Oteckovi som dostal pokyn: Jano, napíš závet! Napísal som a keď som večer telefonoval Majke (manželke, s ktorou sa striedame pri svokre cca 25 km od TV), tá sa rozplakala, že ma nechce stratiť... Utešoval som ju, že je dobré byť pripravený. Závet som jej poslal do mailu a odpoveď bola: ocko, pekne si to napísal, ale deťom to prosím nedávaj, čo som poslúchol. V utorok 29.8. sme mali rodinné stretnutie celej rodinky. Ponímal som to tak rozlúčkovo. Bolo to veľmi vzácné stretnutie.

2.9. som nastúpil do nemocnice na operáciu prostaty. Za tých pár dní a nocí, pri vyčkávaní na ortieľ som zažil úžasnú radosť a pokoj na svätej omši v miestnej kaplnke, ale ináč som videl obrovské množstvo bolesti a utrpenia. Väčšina pacientov bola zacievkovaná so sáčkom na moč zavesenom obvazom na krku. Znášal som to ťažko. Dostal som virózu z prievanu a poslali ma domov. Doma som pocítil úžasný pokoj. Modlil som sa a rozhodol som sa už nevrátiť späť. Telefonoval som Majke a čakal som, ako prijme moje rozhodnutie a ona ma podporila. Potom som si spomenul na môjho už nebohého duchovného otca Lacka Vrábela, ktorý sa pýta: Jano, za kým ide žid, keď má problém. No predsa za rabínom, lebo je múdry a požehnaný. Preto som šiel za našim farárom, s ktorým som celú situáciu prebral. Na konci rozhovoru mi povedal, čo hovorí naša morálka, že život je hodný ochrany za každú cenu. Poslal ma na konzultáciu za mne neznámym lekárom. Božím riadením som sa k nemu dostal a on mi povedal, že nepatrím na urológiu, ale na onkológiu, že pôjdem na konziliárne vyšetrenie a tam mi povedia, čo ďalej. V tú noc som spal konečne s pokojom, že som v Božích rukách.

Medzitým som už bol na onkológii a mám byť liečený rádiaožiarmi, s čím majú veľmi dobré výsledky. Rezať ma nebudú, ani cievky a sáčky nosiť nebudem. Bol som ako znovunarodený. Zúčastnil som sa aj stretka bývalých študentov od Lacka Vrábela z Nitry v Slovenskom Raji a aj národného stretka MO v Badíne.

Vďaka Ti nádherný Bože! Brat vo viere Jano
P.S. Chceš počuť môj závet? Príď na ďalšie národné stretko MO.

Modlitebníci

Ďakujeme našim modlitebníkom za ich každodenné modlitby. Sú srdcom nášho spoločenstva a majú veľkú zásluhu na pokojnom a osobitne požehnanom priebehu stretnutia v Badíne. Modlia sa každodennú modlitbu otcov, modlitbu za komunitu Útecha, desiatok ruženca (modlitebníkov je 20 a vytvorili celú ružu) a tiež za úmysly, s ktorými sa na nich obraciate. Tu je pár riadkov priamo od nich:

PBJK, bratia s veľkou radosťou by som vám chcel oznámiť, že naša skupinka modlitebníkov sa úspešne vďaka Pánovi rozbehla. Na poslednom stretnutí v Badíne sme si spolu sadli a určili sme si pravidlá. Podarilo sa nám rozbehnúť za veľkej pomoci Stana Chylu modlitbu sv. ruženca. Na túto modlitbu máme spravenú tabuľku s desiatkami sv. ruženca, ktoré sa menia vždy v prvú nedeľu v mesiaci. Ďalšia vec, ktorá sa nám rozbehla, je skupinka modlitebníci na whatsapp, ktorá je využívaná na zdieľanie sa medzi sebou. Strelné modlitby, zážitky, prosby atď... A ako ďalšie nám na zdieľanie funguje aj mail chat. Všetka táto komunikácia je súkromná. Nič zo zdieľania neodchádza von. Všetko je medzi členmi. Boli by sme moc radi, keby ste sa pridali k nám. Modlitby nie je nikdy dosť.

Kontakt: Peter Seneši modlitebnici@gmail.com

Vznik spoločenstva Útecha (príhovor Janky Pajanovej 30.9., krátené)

Janka nám v sobotu rozprávala, ako vzniklo spoločenstvo Útecha – teda najprv MM, potom MO a nakoniec Deti viery (DV):

Ako sa začali MM. Skupina kresťanov v Anglicku napísala brožúrku s názvom „Čo sme to len urobili našim deťom“, ktorá bola o tom, ako deti v Anglicku trpia, ako drogujú, sú závislé na alkohole, koľko rodín je rozdelených, koľko je šikanovaných v škole. Bolo tam aj uvedené, že v Londýne volá na linku dôvery denne 10 tisíc detí, čomu nemohli uveriť a tak si to chceli overiť a zistili, že denná kapacita linky je 10 tisíc hovorov. Členom tejto skupiny bola aj neskoršia zakladateľka MM – Veronika Williams, sestra zakladateľa MO – Mauricea Williamsa. Títo kresťania zanesli túto brožúrku do Snemovne lordov a odovzdali jeden výtlačok každému členovi snemovne alebo poslancovi. Žiaľ, táto iniciatíva nebola prijatá a Veronika si uvedomila, že týmto spôsobom sa nepodarí pomôcť týmto deťom.

V roku 1995 sa vo Walsinghame konala charizmatická katolícka konferencia New Dawn (na Slovensku sa niekoľko rokov koná dcérska konferencia Nové Svitanie), na ktorej bola Veronika, Maurice a Mauriceova manželka Sandra. Sandra sa v noci zobudila na hlas: „*Modli sa za svoje deti*“. Zdalo sa jej, že sa jej sníva, za chvíľu znovu prišiel ten hlas a zdalo sa jej, že tomu nerozumie, veď sa vždy modlili za svoje deti. Tretíkrát sa jej ozval hlas „*Vstaň, chod' do kaplnky a modli sa za svoje deti*.“ Tak vstala išla do kaplnky, aby sa modlila. Ráno sa zverila Veronike. Veronika jej povedala: „*Keďže nevieme čo to znamená a či je to vôbec od Pána, tak odovzdáme ten hlas, tú prosbu Pánu Ježišovi naspäť a budeme sa každý deň modliť desiatok radostného ruženca 'ktorého si Panna v Betleheme porodila' – tam je celá rodina - otec, matka, dieťa a budeme prosiť, aby nám Pán Ježiš ukázal, čo máme robiť a čo od nás chce*.“. Pre Veroniku toto „*Modli sa za svoje deti*“ bol taký impulz preto, že to viac, čo cítila, že treba pre deti robiť, je modlitba. Nie sú to politici, nie je to nejaké iné riešenie, ale je to modlitba.

Počas mesiaca, ako sa modlili túto modlitbu, každá osobitne ráno o siedmej, Veronika spoznala, že Pán Ježiš ju volá k inej modlitbe, ako bola zvyknutá. Bola zvyknutá prísť do kostola, pomodliť sa pod krížom alebo pred Božským srdcom alebo pred oltárom, Pánu Ježišovi všetko povedala, povedala mu aj presne, čo má spraviť s jej deťmi a odišla rovnako ustarostená ako keď tam prišla. A keď sa cez

tento mesiac modlili, pochopila, že Pán Ježiš túži, aby sa nechala viesť Duchom Svätým, aby sa mamy nechali viesť Duchom Svätým, aby prosili za ochranu, aby odpúšťali a prosili o odpustenie, aby chválili Boha za to aký je, aby sa s ním stretali v Božom slove a nakoniec, aby s veľkou dôverou odovzdávali svoje deti do Jeho rúk, aby si boli isté, že On sa postará a že vyrieši aj veci, ktoré my mamy vyriešiť nemôžeme. A tak sa stretli tri anglikánky a dve katolíčky, začali sa spolu modliť spolu a po tej modlitbe Veronika hovorila, že niečo sa zmenilo. Keď odovzdali deti pri modlitbe a vrátila sa domov, tak cítila, že je slobodná, že ju nič neťažá a že jej deti sú na tom najlepšom mieste kde môžu byť, teda v Božej náruči. A potom sa večer modlila: „Pane, to je tá modlitba, čo si po nás chcel, v Modlitbách matiek?“. Potom si otvorila Písmo a dostala odpoveď:

"Prestaňte plakať a utrite si slzy, všetko čo ste urobili pre svoje deti bude odmenené. Vrátia sa z nepriateľovej krajiny. Je tu nádej pre budúcnosť. Vaše deti sa vrátia domov. Ja, Pán, som tak povedal." (porov. Jer.31,16-17)

Veronika neskôr potrebovala vymeniť svoj dom za väčší, tak ho vymenila za dom, ktorý sa volal Solace – Útecha. Bolo to v časti Kentu, kde sa domom dávali mená. V tomto dome sa stretli mamy z MM a otcovia, ktorí sa začínali modliť Každodennú modlitbu otcov. Pri tomto stretnutí sa modlili a otvorili si knihu Božie volanie a tam bolo napísané toto: „*Také svetlo, taká radosť žiari z tohto domu, že zapôsobí na všetkých, ktorí sem prídu. Necítite, že im budete musieť pomôcť práve tým, že im preukázete lásku, privítate ich a tým, že im pomôžete? Láska je Boh, dajte im Lásku a dáte im Boha a potom Ho nechajte robiť Jeho prácu. Milujte všetkých, dokonca aj žobrákov, neposielajte nikoho preč bez slova útechy, bez prejavu starostlivosti. Možno sem pošlem niekoho, kto bude mať zúfalé srdce. Pomyslíte si, že by ste ma sklamali, okrem situácie, keby ste nemali na výber. Povedali ste, že je to môj dom, použijem ho, pamätajte si to. Nebude v ňom žiadnych tmavých chladných dní, ale láska v srdciach všetkých mojich detí. Deti moje, cítite tú radosť z toho, že ma poznáte, milujete a ste so mnou?*“

Po týchto slovách „...neposielajte nikoho preč bez slova útechy ...“ poznali, že majú založiť komunitu, ktorá sa bude volať komunita Solace – komunita Útecha.

Vznik MO – Maurice Williams, zakladateľ MO (vybrané zo spravodaja č.1)

Drahí otcovia, Modlitby otcov sa teraz, skrze Božiu milosť, skutočne rozbiehajú a my chválime a ďakujeme Bohu za nové začínajúce skupiny. Nebol to pôvodne náš zámer mať skupiny modlitieb otcov, ale potom čo začali Modlitby matiek, oslovilo nás množstvo mužov s otázkou 'a čo muži?'. Modlili sme sa za to a cítili sme, že Pán nás žiada, aby sme zhromaždili mužov k modlitbe za iných mužov, za deti, za rodiny a samozrejme za ženy a skupiny Modlitieb matiek. Teraz máme svoju vlastnú brožúrku a ďakujeme Bohu za skupinku mužov, ktorá sa stretla, aby sa pomodlila za jej vznik. Potrebujeme sa modliť v jednote - spojiť toľko mužov, koľko je len možné k pravidelnej modlitbe za iných mužov na svete.

Čo robíme?

Nuž, najprv sa zaväzujeme k pravidelnej modlitbe, pretože Boh môže zmeniť veci, ktoré my nemôžeme a pretože povedal 'proste a dostanete'. Nie 'možno dostanete' ale 'dostanete'. Vieme, že Boh nás nikdy neoklame a spoliehame sa na Jeho Slovo. Takže sa budeme odovzdávať a modliť za mužov, ženy a deti, aby Boh uzdravoval a posilňoval ľudí, ktorých stvoril a aby zasa oni chválili a uctievali nášho milujúceho Boha.

Naše ciele

Byť odrazom lásky Boha Otca k jeho deťom a milovať naše rodiny obetavou láskou. Aby sme to dosiahli, podujímame sa založiť po celom svete modlitbové skupiny mužov ochotných obetovať malú časť času, ktorá im bola daná Bohom, k ďakovaniu Bohu za svoje dary a k prosbe za ochotu prijať s láskou a zodpovednosťou svoje povinnosti. Naším cieľom tiež je, aby muži prijali svoju pravú úlohu duchovných a fyzických otcov a ukázali svetu čo skutočne znamená byť 'otcom'.

Naše dôvody

Som si istý, že už sa modlíte za veci načrtnuté vyššie, ale Pán povedal 'kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, Ja som medzi nimi'. Ak sa my, ako muži, denne modlíme v rôznych krajinách, potom verím, že budeme skutočne požehnaní a svet sa bude meniť skrze naše modlitby. Musíme veriť v moc Boha - vie meniť veci - tak ho poprosme.

Termíny nasledujúcich národných stretnutí v Badíne

V Badíne v Dome Xaver máme rezervované nasledujúce termíny národných stretnutí:

27.-29.9.2024

26.-28.9.2025

V niektorých otcoch vznikla túžba s niečím v Dome Xaver pomôcť, tak sme sa opýtali, čo by potrebovali. Momentálne chcú zvýšiť kapacitu lôžok a tiež pripravujú projekt novej krížovej cesty, ktorú by chceli osadiť vo svojej záhrade.

Pozvanie na národné stretnutie MO na Hostýn v ČR

Ahoj Petře. Termín nášeho národného setkání je **1. - 3. 3. 2024**. Velmi mne oslovilo vaše téma s úmyslem obnovy stavby cirkve. Jako každý rok i v tom příštím, bychom byli rádi za každého otce ze Slovenska. Přijďte v březnu, ale klidně i kdykoli jindy. Podrobnosti k setkání pošlu. Těším se na vás.

Mirek Liška

Kontakt na Modlitby otcov

Ivan Melo: tel. 041/566 2156, Stodolova 12, 010 15 Žilina

Petr Maxa: 0903623963, modlitbyotcov@gmail.com, www.modlitbyotcov.sk

Modlitebníci MO: Peter Seneši modlitebnici@gmail.com

Kontakt na Modlitby matiek: P. O. Box 137, 850 00 Bratislava 5

info@modlitbymatiek.sk, www.modlitbymatiek.sk, tel. 02/6241 2629, 0915/195 582.

Milí otcovia, ak aj vy máte záujem o spoločné modlitby otcov, napíšte (alebo mejlujte) nám. Radi vám (zdarma) pošleme útlu knižku Modlitieb otcov, z ktorej máme veľkú radosť, a tiež ďalšie spravodaje a informácie. Knižka okrem iného slúži na zjednotenie rôznych skupiniek otcov – keď sa z nej modlíme, naše modlitby sa spájajú vo veľkej reťazi nielen na Slovensku, ale po celom svete.

Ak chcete prispieť na naše aktivity, číslo nášho účtu v Tatra banke je: 2611582395, kód banky 1100, IBAN SK45 1100 0000 0026 1158 2395